

изображението на Иванъ Шишманъ, като прѣдъ иконата на Божийтъ угодникъ, защото той за нея е български свѣтецъ, отъ нейната вѣра, отъ нейното племе. За свободата на свойтъ народъ тя би се хвърлила връзъ ножове, и би отишла въ огънь! Щастливъ богатиръ е въйводата! Въ неговитѣ ржцѣ сж сждбинитѣ на народа. О, какъ би тя желала да бжде едната отъ дѣвицитѣ на вѣщийтъ Вукъ, които помагали на юнацитѣ да побѣждаватъ враговетѣ.

Така тя слушаше, мисляше прѣзъ нощта и заспа въ сладки мечтания за въйводата, за България, за свободата, за царъ Иванъ Шишманъ.

На другий день, отъ зори, старийтъ Стефанъ захвана да се расперѣжда. Малко сж пасбищата, пѣма да стигнатъ за прѣзъ зимата, защото въ Балкана пѣма още снѣгъ; а въ Добруджа пасбища доволно; ето той и праща сто и педесетъ свѣцѣ на кжшлата, заедно съ тѣхъ бащата и майката на Мария, Мария, двама правнука и единъ опитенъ овчаръ, — въйводата, койго вече се бѣ облѣкълъ въ овчарски кожухъ. Четирп натоварени магара,а, покрити съ плѣсть, и два коня ще занесътъ всичката домашна покжщина, потрѣбна за прѣзъ зимата; около тѣхъ се въртятъ три космати балкански кучета, а връзъ товара сѣди единъ пѣтелъ. Паспортитѣ сж завѣрени въ Сливенъ. Сбогомъ да вървимъ, — време е! Кервана тръгна на пжтъ и потегли къмъ Ичера, а старийтъ Стефанъ заповѣда да извѣдхтъ отъ яхъра неговий Сивко и рѣче:

— Азъ ще ги испратя задъ Ичера; ще донеса нѣкоя дива свиня, пригответе соль и сждлиинитѣ.

Стареца нищо не забравяше.

Сивийтъ ждребецъ огъ Чирпанъ, сѣкашъ че ли бѣше сивийтъ конь на Крали Марка, може би неговъ наслѣдникъ. Стареца преглѣда коланигѣ, ремѣнитѣ на сѣдлото и юздитѣ, потупка веднѣжъ-дважъ Сивко, приплѣсна пушката прѣзъ рамо, затъкна пищовигѣ и ятагана, легко възсѣдна коньтъ, намѣсти се на сѣдлото, подсвирна на ловджийскитѣ кучета и захвана да прѣпуска на дѣс-